

İÇİNDEKİLER

Ateşkuşu ve Prenses Vasilissa.....	5
Prens İvan ve Çalgısı.....	13
Baba Yağa.....	31
Alyonuşka ile İvanuşka.....	35
Sadık Dost.....	41
Beyaz Ördek.....	53
Askerin Oğulları.....	59
Gençlik Elmaları.....	73
Aptal İvanuşka'nın Başına Gelenler.....	92
Becerikli Kardeşler.....	113
Prenses Maria ve Büyücü.....	134

ATEŞKÜŞÜ VE PRENSES *VASİLLSA*

Kahramanların ve prenseslerin yaşadığı büyük efsaneler çağında, en uzaktaki bulutların ardında güçlü bir kralın yönettiği eski bir krallık varmış. Güçlü kralın gözüpek, yiğit bir okçusu varmış. Bu okçununda oku kadar hızlı, kırmızı akmalı, başı göklerde bir atı varmış. Atına bindimiydi rüzgâra meydan okuyan okçu bir gün avlanmak için ormana girmiş.

Yüce kızılçamların gölgesinde at sürerken yerde ateş gibi parıldayan bir ateşkuşu tüyü görmüş. Okçunun durakladığını gören at fısıldamış: "Tüyü olduğu yerde bırak, orada kalsın! Almaya kalkışırsan başına çok iş gelir ey okçu." Bu sözleri duyan okçu atı durdurmuş, ama bir türlü merakını yenememiş, gitmiş tüyü almış.

Okçu eğer tüyü krala götürecektse, bunun kralın çok hoşuna gideceğini, karşılığında kendisini ödüllendire-

ceğini düşünmüş. Ödülü hayal edip gülümsemiş, eğilip tüyü almış.

Güçlü atının uyarısına rağmen, götürmüş tüyü krala vermiş. Kralın çok hoşuna gitmiş bu, demiş ki: "Çok teşekkür ederim okçu! Sen ki ateşkuşunun tüyünü buldun, onun kendisini de bulabilirsin. Olur da bulamazsan, kelleni uçmuş bil!" Okçu, yüzünden düşen bin parça, en iyi dostu atının yanına dönmüş. At "Neden böyle dertli gözüküyorsun okçu?" diye sormuş. Okçu üzüntüyle yanıt vermiş: "Kral benden Ateşkuşunu bulmamı istedi." At öfkelenmiş: "O tüyü almamanı söylemiştim sana, dinlemedin!" Fakat sonra eklemiş: "Korkman, umutsuzluğa kapılman için bir neden yok. Şimdilik başın o kadar da belada değil; daha da kötüsü gelecek. Git, kraldan yüz torba mısır iste de tarlaya serpelim."

Bu kez atın sözünü dinleyen okçu, gitmiş kraldan yüz torba mısır istemiş. Aldığı mısırı tarlaya serpmiş. Sonra da salmış atını tarlaya, kendisi de bir ağacın arkasına gizlenmiş. Neden sonra rüzgâr ansızın ormandaki ağaçları yırtmış, denizin dalgaları iyice yükselmiş ve o ünü kendinden meşhur ateşkuşu tarlaya konuvermiş ve başlamış mısırları yemeye. İşte tam bu sırada at birden kuşun üstüne atılmış, kanatlarından birine basıvermiş. Okçu da saklandığı yerden fırlamış, ateşkuşunu bir güzel bağlamış. Kuşu atın terkesine attığı gibi dörtnala sarayın yolunu tutmuş.

Ateşkuşunu gören kral çok sevinmiş, altın ile ödüllendirmiş okçuyu, sonra da yeni bir görev vermiş ona: "Ateşkuşunu tutabildiğine göre, ne zamandır evlenmek istediğim Prenses Vasilissa'yı da tutup getirebilirsin okçu. Dünyanın kıyısında, büyük parlak güneşin doğduğu yerde yaşıyor. Senden tek istediğim o. Getirebilirsen, altın ve gümüşe boğarım seni, getiremezsen kellen gider."

Okçu gene düşünceli düşünceli atının yanına geldiğinde, at ne olduğunu sormuş. O da, "Kral bu kez de Prenses Vasilissa'yı istedi benden," demiş, "dünyanın sonunda oturuyormuş." At "Üzülme, korkma da," demiş, "daha da kötüsü gelecek başına. Git şimdi kraldan altın bir çadır, yolculuk için de su ve yiyecek iste, sonra yola çıkarız."

Kral istediklerini verince de yollara düşmüşler. Az gitmişler uz gitmişler, çok zaman mı geçmiş az zaman mı, fark edemez olmuşlar. Sonunda o en ötedeki uçsuz mavi denizin üzerine güneşin doğduğu yere gelmişler. Denizde gümüş bir kayık, içinde de altından kürekleri çeken bir kadın görmüşler: Prenses Vasilissa...

Okçu atını yeşil çayıra salmış, altın çadırı kurmuş, yanında getirdiği yiyecekleri, içecekleri de çıkarmış, başlamış yemeye, içmeye; bir yandan da Prenses Vasilissa'nın gelmesini bekliyormuş.

Prenses, karada, güneş ışınları altında parıl parıl parlayan çadırı görmüş, kürek çekerek kıyıya gelmiş, sandalını

bağlayarak karaya çıkmış. Çadıra geldiğinde, "Günaydın Prenses Vasilissa," diye karşılamış okçu onu, "buyurun, konuğum olun, çok uzak diyarlardan getirdiğim şarabımdan tadın/' demiş. Prenses içeri girmiş, birlikte yemişler, içmişler; ancak bir süre sonra Prenses Vasilissa şarabın etkisiyle uyuyakalmış. Okçu da hemen atını çağırmış, çadırı toplamış, prensesi atın terkisine atmış, dörtnala saraya dönmüşler.

Kral, Prenses Vasilissa'yı görünce, sevinçten ne yapacağını şaşırılmış. Okçuyu ödüllendirmiş, kendisi de prensesin uyanmasını beklemeye başlamış. Prenses uyanıp da çok uzaklarda, hiç bilmediği bir diyarda olduğunu görünce çok üzülmüş ve ağlamaya başlamış. O kadar çok gözyaşı dökmüş ki gözleri şişmiş. Kral, bu kadar üzülmemesini, kendisiyle evlenmek istediğini söylediyse de bir yararı olmamış.

Sonunda Prenses demiş ki: "Beni buraya getirene söyleyin; dünyanın sonundaki konağıma gitsin, denizin ortasındaki büyük kayalığın altında duran gelinliğimi alıp getirsin. Gelinliğim olmadan asla evlenmem!"

Kral olmanın yararı, hep başkasından iş istemek olduğundan, kral yine okçusunu çağırtmış, "Hiç zaman yitirmeden dünyanın sonuna, güneşin doğduğu yere git," demiş, "denizin ortasındaki kayalığın altında Prenses Vasilissa'nın gelinliği duruyormuş. Onu al, buraya getir. Yolda oyalanma! Hemen evlenmek istiyorum. Bunu başa-

rırsan, daha önce verdiklerim vereceklerimin yanında hiç kalır; başaramazsan, ne olacağını biliyorsun."

"Bu kez ölümden yakamı kurtaramayacağım," diye söylene söylene atının yanına gelen okçuya, ne olduğunu sormuş ati. "Ne olacak?" demiş, "Kral bu kez de denizin dibinden Prenses Vasilissa'nın gelinliğini alıp getirmemi istedi." "Ateşkuşunun tüyünü almamanı söyledim, dinlemedin," demiş at, "ama korkma, daha da kötüsü olacak! Sırtına bin de bir an önce mavi denize gidelim."

Ne kadar olduğunu kimsenin söyleyemeyeceği kadar yol almışlar; sonunda, mavi denizin kıyısına gelmişler. Kıyıda çok büyük bir ıstakoz sallana sallana dolaşıyormuş. Onu gören at ayağıyla üstüne basmış. "Acı bana!" demiş ıstakoz, "Öldürme beni. Ne istersen yaparım."

At hemen sormuş, "Denizin ortasında büyük bir kayalık varmış, altında da Prenses Vasilissa'nın gelinliği duruyormuş. Gelinliği getirebilir misin?"

Istakoz öyle bir ses çıkarmış ki, deniz kabarmış, dalgalar kıyıya irili ufaklı, yığınla ıstakoz getirmişler; o kadar çokmuşlar ki saymakla biter gibi değil. Onlara seslenen ıstakoz en yaşlılarıymış; gelinliği getirmelerini söylemiş. ıstakozlar denize dalmışlar, aradan bir saat bile geçmeden gelinliği getirmiş, kıyıya bırakmışlar.

Okçu ve atı, geldikleri gibi hızla saraya dönmüşler. Kral, gelinliği görünce çok sevinmiş, ama Prenses Vasilissa'nın inadı tutmuş; okçu kaynar suyun içine atılmadıkça evlenmeyeceğini söylemiş. Kral hiç düşünmemiş bile; büyük bir kazan hazırlanmasını, içine su doldurulmasını, altına ateş verilmesini, su kaynayınca da okçunun kazanın içine atılmasını buyurmuş. Buyruğu hemen yerine getirilmiş elbette, su kaynamaya, kazandan taşmaya başlamış.

Bu sırada okçu, "Ne zavallı bir adamım," diye düşünüyormuş, "neden atımı dinlemedim de o tüyü yerden aldım." Atı aklına gelince, krala demiş ki: "Efendim, ölmeden önce atımı son bir kez görmeme, ona veda etmeme izin verin!"

"Peki!" demiş kral, "Ama çok oyalanma." Atının yanına giden okçunun gözyaşları sel olup akıyormuş. Atı, "Ne oldu?" diye sorduğunda, "Kral, kaynar suyun içine atılmamı buyurdu," demiş. "Ağlamayı kes! Korkmayı da," demiş at, "ölmeyeceksin!" Sonra da eğilmiş, okçunun kulağına birtakım sihirli sözler fısıldamış.

Ahırdan ayrılan okçu, kralın uşaklarının kendini bekle-dikleri yere, kazanın yanına gitmiş. Uşaklar da tuttıkları gibi zavallı okçuyu kazanın içine atmışlar. Kazanın içinde kaybolmasıyla, suyun üstünde gözükmesi bir olmuş. Suyun yoğun buharının içinden çıktığında öyle yakışıklı birine dönüşmüş ki ne kalemler yazabilir, ne de diller anlata-

bilirmiş. Bunu gören Kral da elbet, kendini tutamamış, okçu gibi yakışıklı olabilmek için kazana atlayıvermiş.

Uşaklar haşlanan kralı kazandan çıkarmışlar, büyük bir cenaze töreni yapılmış. Ölen kralın yerine kim geçse beğenirsiniz? Okçu! Prenses Vasilissa ile evlenmiş okçu ve uzun yıllar birlikte yaşamışlar, çok mutlu olmuşlar.